

По-друге, ситуаційний менеджмент розглядають як адаптивний менеджмент – альтернативність досягнення однієї мети під час прийняття та реалізації управлінського рішення і врахування непередбачених обставин.

По-третє, ситуаційний менеджмент розглядають як антикризове управління.

Таким чином, концепція ситуаційного менеджменту — це спроба розглянути еволюцію соціально — економічної системи в усьому комплексі проблем, пов'язаних з державою, економікою, виробництвом, організацією та людиною [1].

Список використаних джерел:

1. Боднар О. В. Ситуаційний менеджмент: навчальний посібник / О. В. Боднар . – К.: ЦУЛ, 2010. – 326 с.
2. Вершигора Е. Менеджмент: Учебное пособие/ Евгений Вершигора,. - М.: Инфра-М, 2004. - 256 с.
3. Василенко В. О. Ситуаційний менеджмент: навчальний посібник / В. О. Василенко, В. І. Шостка. – К.: ЦУЛ, 2005. – 372 с.

УДК 338.45

РОЗВИТОК ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ЗНАТЬ ЯК ОСНОВИ ІННОВАТИЗАЦІЇ ТА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В КОНТЕКСТІ МІЖНАРОДНОЇ СПІВПРАЦІ

І. Б. Галюк, О. Ю. Мацькевич

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

e-mail: irynagaliuk11@gmail.com

porajkoj@rambler.ru

Глобалізація економічного простору, розвиток міждержавних відносин, популяризація міжнародного аутсорсингу – всі ці процеси є невід'ємною складовою загальносвітового розвитку, що базується виключно на інноваційній основі. Сьогодні висуває нові вимоги до організації роботи суспільно-організаційних систем із врахуванням вище перекислених тенденцій. Саме тому питання активізації інноваційної діяльності на основі розвитку організаційних знань набувають надзвичайної ваги та значення для всіх, без виключення, організаційних формувань.

Розглянемо основні проблеми інноваційного розвитку, які представлені на різних рівнях, з позицій ефективної системи генерування знань:

1. Здатність до генерування нових ідей, нових знань може формуватись лише за умови високого рівня розвитку фундаментальної науки. У розвинених країнах світу рівень фінансування фундаментальних досліджень становить від

0,4-0,5% ВВП (Японія, США, Франція) до 0,8% ВВП (Швейцарія та Ізраїль). В Україні утримується стійка динаміка фінансування фундаментальної науки на рівні 0,2% ВВП [1]. Найбільший розмір фінансування отримує академічна наука, представники якої не приймають безпосередньої участі у вихованні молоді, що повинна стати рушійною силою науки та інновацій в майбутньому. Сектор вищої освіти, залишаючись фактично не залученим у новаторську діяльність, не в змозі забезпечити рівень навчання, який виховує спеціалістів нового зразка.

2. Здатність до трансформації фундаментальних знань у прикладні дослідження і розробки, які можуть бути представлені бізнес-структурам і використані ними, можлива лише за наявності дієвого механізму трансферу розробок.

3. Наявність попиту у бізнесі на нові розробки можлива лише за умови зростання рівня інтелектуалізації самого суспільства. На сьогоднішній день рівень попиту на інновації вітчизняних підприємств характеризується низьким рівнем, причинами чого є, по-перше, фінансова неспроможність до використання нової технології, техніки тощо, по-друге, відсутність розуміння керівною ланкою необхідності інноваційного оновлення, по-третє, небажанням інноваційних змін через складнощі, якими вони супроводжуються.

4. Стимулюючими чинниками до новаторської діяльності та комерціалізації її результатів є законодавчо закріплені інституційні умови діяльності, особливо у сфері захисту прав власності. Українська статистика подає інформацію про кількість поданих заявок на охоронні документи та кількість виданих охоронних документів. Однак, відсутніми є дані подальшого застосування цих документів. Як правило, вони так і залишаються формальним атрибутом результату творчої діяльності.

Для забезпечення повноцінного процесу генерування нових знань можна виділити наступні умови: 1) розуміння керівництвом організації необхідності інноваційного розвитку як основної умови виживання і лідерства в ринковому середовищі; 2) наявність людей, які займаються пошуком нових ідей, генерують нові знання та можуть мислити креативно; 3) наявність умов, за яких нові ідеї та знання можуть з'являтися та впроваджуватись в життя.

Проаналізуємо виконання названих вище умов генерування нових знань в Україні.

Розуміння керівництвом необхідності інноваційного розвитку передбачає не лише розуміння вигод, які отримуються в результаті діяльності, але і розуміння яким чином цього досягти, максимізуючи ефективний результат і нарощуючи інноваційний потенціал організації загалом. «Інноваційність не формується по команді» [3], для цього слід будувати інноваційно зрілу організацію, для якої «стійка інновація» – це норма поточної роботи. Звичайно, дане твердження стосується як окремої організації, так і держави загалом.

Місце України серед європейських країн за показниками кількості виконавців наукових та науково-технічних робіт і дослідників на 1000 осіб зайнятого населення теж займає останні позиції.

Такі тенденції свідчать про значну втрату наукового потенціалу України, зменшення людського інноваційного ресурсу, відставання нашої держави від розвинених країн, наявність проблем у питаннях залучення науково-дослідницьких кадрів.

Щодо умов, за яких нові ідеї та знання можуть з'являтися та впроваджуватись в життя, то в даному аспекті теж є складнощі. На теоретичному рівні виділяють три аспекти стимулювання появи нових знань: матеріальний, моральний та емоційний. В реаліях України дослідження моральних і емоційних аспектів стимулювання інноваційної діяльності не проводиться. Офіційна статистика дозволяє проаналізувати тільки матеріальні, які представлені обсягами фінансування і демонструють дефіцит необхідних коштів.

Список використаних джерел:

1. Стан розвитку науки і техніки, результати науково-технічної, наукової, інноваційної діяльності, трансферу технологій за 2015 рік. Аналітична довідка. – К., 2015. – 216 с.
2. Инновационность не формируется по команде [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.kommersant.ru/doc/2442896>.
3. Бутнік-Сіверський О. Інноватика та інтелектуальна економіка (теоретико-методичний аспект) / О. Бутнік-Сіверський // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2008. – № 1. – С. 63-77.

УДК 622.276:004.896

ПЕРЕВАГИ ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИХ НАФТОГАЗОВИХ РОДОВИЩ В УКРАЇНІ

Кочкодан В.Б.

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: reg@nung.edu.ua*

На сучасному етапі розвитку, до найважливіших завдань видобутку нафти і газу, які потребують негайного вирішення, слід віднести скорочення інженерно-технічного персоналу низької та середньої кваліфікації і перехід до повністю автоматизованої технології видобутку вуглеводнів. Збільшення власного видобутку нафти і газу є одвічним пріоритетом України, але особливого зростання виробничих показників у цій сфері не спостерігається.